

VELIKONOCE ČINÍ VŠE NOVÉ

Kdosi označil křesťany za „velikonoční lidi“. To je nejlepší definice nás samých, jakou znám. Neboť křesťané jsou lidé, kteří jdou s rovnou páteří a zvednutou hlavou sebevědomě životem. Ne proto, že by byli tak dobří a chytří, ale proto, že o Velikonocích jejich Bůh přemohl smrt. Už na Velký pátek, když Pán umíral na kříži, roztrhla se chrámová opona, která oddělovala svatyni od chrámových nádvoří. Od Velikonoc je nebe roztržené a otevřené. Bůh už není od člověka oddělen.

Štěpán vidí při svém umučení nebesa otevřená a vzkříšeného Krista po Boží pravici. Teď je opět možné společenství s Bohem: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibyté.“ (Jan 14,23), nebo: „A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já“ (Jan 14,3). Bůh je tedy zcela dole mezi lidmi a člověk je zcela nahoře v živé přítomnosti trojjediného Boha. „Nahoře“ a „dole“ je zrušeno. Existuje už jen společenství s živým Bohem. Chrámová opona se roztrhla a hranice mezi Bohem a člověkem zmizela. Toto poselství nás už příliš neohromuje, vždyť jsme ho slyšeli tak často. Zvyk nás duchovně otupil a jaksi ochromil. „Že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!“ (1 Jan 3,1). Fakt, že pro nás tato velikonoční skutečnost už není tak strhující, ukazuje, jak omšelá je naše velikonoční řeč a jak zvyk učinil naše srdce imunní vůči tomuto nepravděpodobnému poselství.

Nemáme jen nové nebe nad sebou, ale i novou zemi pod sebou.

Od Velikonoc by na našich hřbitovech měl vždy být jeden prázdný otevřený hrob – jako příslib pro všechny plné a uzavřené hroby. Dnem, kdy Kristus vstal z mrtvých, mají naše hřbitovy už pouze prozatímní význam. V nové zemi se už se hřbitovy nepočítá. Veškeré lidské zoufalství má prostřednictvím naděje už jen omezenou moc, protože Kristovo vzkříšení proměňuje zoufalství v naději.

Smrt není nic jiného než přechod z jedné ruky Boží do druhé. Znamená jen změnu prostředí – z prozatímního života do života definitivního. K tomu dostáváme již dnes nutnou potravu, prostředek k životu – svatou hostii, která není jen prostředek, nýbrž sám živý, velikonoční Kristus. Novou zemi by mělo být vidět a možno zakusit v novém životním stylu spasených lidí.

Proto přijala jedna mladá žena před časem tady v Porýní své dítě, které jí – lidsky řečeno - bylo vnuceno při znásilnění. Proto ho nechala pokřtít jménem, které znamená: Život darovaný z nebe. S takovou velikonoční vírou jsem se v posledních deseti letech svého života už nesetkal. Protože Kristus vstal z mrtvých, vzdali se prarodiče tohoto dítěte svého poklidného života ve stáří a pomáhali, aby toto dítě mohlo šťastně žít. To jsou Velikonoce v realitě života.

Nový člověk s novou písní.

Velikonoce činí vše nové. Velikonoční člověk vyškrtl ze svého slovníku slova: „Smrtí vše končí. Nic nemá smysl. Nestojí to za námahu. Z druhého břehu se ještě nikdo nikdy nevrátil“. Jeden se vrátil, totiž Kristus. On otočil vše „niterné“ v Bohu navenek a vše „venkovní“ ve světě dovnitř. Bůh se na kříži vydal světu a o Velikonocích tento svět „zvnitřnil“ – a sice v tom smyslu, že ho Kristus vzal s sebou do „interiéru“, do nitra trojjediného Boha.

Žádný pozemský materialismus neznehodnotil hmotu tak vysoce jako Bůh ve vzkříšení svého Syna o Velikonocích. Od Velikonoc je lidská přirozenost ve své hmotné podstatě nedílnou součástí trojjediného Božího života. Od té doby spočívá na celém našem světě zvláštní lesk. V Kristově lidství je již celý svět přijat do podstaty trojjediného Boha. To se dokoná na konci věků, až Kristus předá všechno, i sebe samého, Otci, aby tak Bůh byl všechno ve všem. Člověk přitom nezahyne, nýbrž se obrodí. Tvor se pak navrátí zpět do ruky Tvůrce, vykoupený na srdce Vykupitele. Ztracený bude znovu nalezen. Velká slavnost může začít. Nejsme odsouzeni ke zdi nářků, nýbrž pozváni na svatební hostinu velikonočního Beránka.

V tom nám jakožto „velikonočními lidmi“ nemůže nikdo konkurovat. Žádný světonázor nemůže držet krok s naším velikonočním vyvoláním a povoláním. Nemá nás to naplňovat pýchou, ale vědomím naší důstojnosti. Velikonoce jsou energií naší víry. Velikonoční křesťané jsou vysloveně bratrstvem vzkříšených. Nikde se co do rozsahu a hloubky neslaví Velikonoce tak mohutně jako v církvích křesťanského Východu. Nemá to svůj důvod v tom, že musely tak často stát pod křížem? Východní velikonoční obrazy vždy ukazují Vzkříšeného, jak bere Adama a Evu – tedy lidi – za ruce, ne, vlastně za zápěstí, aby takřkajíc cítil, zda už v nich proudí velikonoční život, aby je pak mohl vyrvat jejich hrobům. Vzkříšení se neděje kvůli Zmrtvýchvstalému, nýbrž kvůli mrtvým. Křesťan je proto spolu-probuzený, spolu-vzkříšený a spolu-povýšený. Z toho vyrůstá naše velikonoční jistota vítězství i pokorné sebevědomí. Můžeme se s naším Pánem nechat vidět a slyšet – před Bohem i před lidmi.

(Kázání kardinála Joachima Meisnera v Kolíně nad Rýnem
na slavnost Zmrtvýchvstání Páně v roce 2000)

YDÁVAT PLODY DUCHA SVATÉHO

Milý čtenáři, ocitli jsme se v počítačové době, máme možnost se navzájem domlouvat prostřednictvím mobilů a sdělovací technika každý rok dělá výrazné pokroky. Ve srovnání s technickým vývojem nám připadá praktikování duchovního života některých z nás jako role „Popelky“. Přitom roste lidská agresivita, arogance v nejednom chování a nekompromisní boj všude tam, kde se jedná o prestižní postavení. Přesto sv. Pavel v listu Galat'ánům tvrdí:

Ale ovocem Ducha je shovívavost.

Porozumět shovívavosti předpokládá odložení všech nesprávných představ a předsudků jako jsou: poklonkování silnějším a mocnějším, nevýrazné až pasivní jednání při snášení životních obtíží, či přihlouplé chování „dobrého českého Honzy“. Shovívavost má určitě hodně společného s milosrdenstvím a pokorou. Tento vztah nejlépe vystihnul sv. Makarius Egyptský, když v jednom svém pojednání s bratry mnichy praví: „Hrnčič, když pracuje s hlínou, modeluje především nádoby zdobené kresbami a malované, aby se vyjímal na hostinách králů i na hostinách církevních hodnostářů. Potom modeluje jiné, obyčejnější a méně hodnotné, až po nočníky a sedátka pro nevinné děti. Vymodelované nádoby dá do pece a vypaluje je. Vpravdě vám říkám: jako se modlí za nádoby cenné a zdobené, tak se modlí i za nádoby obyčejné a méně hodnotné, protože jsou dílem jeho rukou. Rovněž i náš Pán Ježíš Kristus, oplývající nekonečným milosrdenstvím, jediný milosrdný se svým dobrým Otcem a Duchem svatým: jako se raduje z toho, kdo je čistý a ozdobený čistotou, roste v ctnostech a ve zdrženlivosti, tak se raduje z obrácení toho, kdo zůstal pozadu, to je z hříšníka, jak je psáno: *Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátí* (Lk 15,10).“

Přemýšlel jsem, jaký je vlastně shovívavý člověk. Ve svém oboru je znalý a schopný odborník, ale o svých kvalitách příliš nemluví. Jedná teprve tehdy, když ho k tomu druzí nebo okolnosti vyzvou. Nemluví o chybách a nedostacích druhých, spíše je velkodušně přechází. Shovívavý člověk je výrazný ve svém milosrdném postoji k bližním. Má plné porozumění pro hříšníky, ale rázně odmítá jejich zlé činy. Rád vzpomínám na P.Jana Nevětí, S.J., se kterým jsem prožil téměř čtyři roky na faře v Hradci Králové – Pražské předměstí. Otec Jan byl v Hradci znám jako apoštol potřebných, především Romů. Pamatuji si, že nejednou za den se u farní branky objevilo některé romské dítě a ptalo se: „Je dobrý otec doma?“ Pater Jan většinou nikoho neposlal domů s prázdnou. Na faře jsme měli jakýsi malý charitní šatník. Ve spízi měl potom otec Jan regály plné jídla připravené právě pro chudé a pro Romy. Někdy se stávalo, že žadatelé okamžitě nepomohl nebo mu řekl i tvrdší slovo, když věděl, že je dotyčný vykutálený. Pokud však tulák či bezdomovec vydržel třeba i celé dvě hodiny čekat u fary, otec Jan ho nakonec odměnil vždy nějakým dárkem.

Shovívavý člověk se nezastaví v konání dobra, ani když ho druzí křivě osočí z jeho údajných nečestných úmyslů. Neumí se mstít, za to trpělivě sleduje požadované dobro. Nehledí, co kdo jemu provede, ale chce co nejvíce vyzískat ve prospěch bližního. Vzorem této shovívavosti je bezesporu sv. Klement Maria Hofbauer, apoštol Vídně. Vypráví se, že chodil za svého působení v Polsku vybírat po hospodách na chudé a nemocné, o které se staral. Jednou přišel do hospody a obcházel stoly. Jeden muž, který nenáviděl církev a kněze, naplil Klementovi do tváře. „To je moje almužna!“ vykřikl s posměchem. Klement klidně vytáhl kapesník, utřel si tvář a řekl: „To bylo pro mne a teď mi dejte něco pro moje chudáky!“ a nastavil muži klobouk. Ten byl tak překvapen mírností kněze, že mu dal všechny své peníze.

Osobně jsem poznal ještě jeden druh shovívavosti. Bylo to v září 1989. Měl jsem půl roku nové auto, ale podařilo se mi usnout za volantem a tehdy pracně získaný nový automobil pořádně nabourat do pouličního osvětlení. Z havárie jsem zázrakem vyvázl bez úrazu, dokonce bez jediného škrábance. Začal jsem se však trápit, jak vše budu vysvětlovat svému přímému nadřízenému, tehdejšímu kapitulnímu vikáři, Dr. Jonášovi. Čekal jsem jeho zvědavé dotazy, pichlavé poznámky a výčitky. K mému velkému údivu mne ale v ten večer po havárii Dr. Jonáš vlídně přivítal se slovy: „Tak mládenečku, pojďte sem, musíme si připít, že jste živý a zdravý. A na to auto už nemyslete. To se vše opraví.“ Přiznám se, že v tu chvíli jsem prožil velikou úlevu i vnitřní radost, na kterou asi do smrti nezapomenu.

(Otec Pavel)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V dubnu 2005 oslaví:

81 let	pan Jiří Motl	z Dolní Čermné	50 let	paní Anna Marešová	z Dolní Čermné
80 let	paní Božena Smejkalová	z Dolní Čermné	50 let	pan ing. Jiří Bláha	z Dolní Čermné
77 let	paní Marie Applová	z Dolní Čermné	81 let	paní Jaroslava Marková	z Petrovic
75 let	paní Jiřina Holečková	z Dolní Čermné	75 let	paní Filomena Junková	z Petrovic
74 let	paní Jiřina Nastoupilová	z Dolní Čermné	60 let	paní Božena Benešová	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevně zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a patří do Kristovy církve:

v Dolní Čermné 26.2.2005 Martina Macháčková z Dolní Čermné

Rodičům Martiny rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu obou jejich dětí.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	8.3.2005	s paní Marií Pulkrábkovou	z Dolní Čermné
ve Verměřovicích	17.3.2005	s panem Leopoldem Hubálkem	z Verměřovic
v Dolní Čermné	18.3.2005	s paní Marií Trejtnarovou	z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Otec Pavel

ROZHOVORY S DĚDEČKEM - KLÁRA LUKAVSKÁ

Dostal jsem k Ježíšku krásnou knihu o herci Radovanu Lukavském. Knihu napsala jeho vnučka Klára Lukavská ve formě rozhovorů. Však kniha nese také název „Rozhovory s dědečkem“. Zde je Mistr divadla líčen jako zcela obyčejný člověk, se všemi starostmi, veselím, i chybičkami a nepříkrášenými vztahy k jednotlivým osobám, jak přátelům, tak i k těm, kteří se jeho přáteli v totalitním režimu nikdy nestali. Vždy a za všech okolností se o nich vyjadřuje sice kriticky, ovšem vždy slušně. Slušnost, korektnost, laskavost, vlídný postřeh a mravnost je jeho vlastní povahovou doménou. Jeho hluboká víra, ač o ní nemluví vznešeně a nezdůvodňuje ji teologicky, je poznat téměř z celé této knihy. Jeho víra je žitá ne proklamovaná. Jeho odpovědi jsou prosté a lidsky krásné. Jako malou ukázkou uvádím: „Ty jsi mluvil o tom, že se modlíš, než jdeš na jeviště. Říkala jsem si už několikrát, že bych se tě ráda zeptala, jak se vůbec modlíš?“ - táže se Klára. A pan Lukavský odpovídá: „Když jdu na jeviště, modlím se k Duchu svatému, aby mi pomohl, abych splnil ten úkol, kterej mám, co nejlépe. Kolikrát jsem viděl - i za dob

minulých - některé kolegyně, herečky, jak se v tom přítmi za jevištěm tiše soustředily a než vyšly na scénu, tak se pokřičovaly.... A jak se modlím? Normálně. Mluví s Bohem, povídám si s ním.

A co mi poslední dobou přijde strašně důležitý, uvědomit si, že Bůh je otec, že je to tatínek. Ne nějaký soudce, který dává jen pozor, jestli plníš všechny příkázání, a jak ne, hned tě ztrestá. Je to tatínek. Se vším za ním můžeš přijít... Věřím tomu, že má svůj význam, když člověk do každého dne vstoupí ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Při ranní modlitbě vždycky děkuju za dar života, za nový den, pak se modlím, za dobrý den pro celou

rodinu. Modlím se, aby nás Bůh vedl k dobrému a odvrátil od nás zla... takhle se většinou modlím. Vyzývám Ducha svatého a prosím za dar osvětlení pro nás všechny. Matku Boží prosím o pomoc ve všech nesnázích a taky anděly a patrony... Přitom ti mohu říci, že poslední dobou, a snad je to i věkem, zažívám čím dál více pocit obrovitého rodinného společenství všech těch naší patronů, kteří nás chráněj a obklopujou. Všech živých i mrtvých, všech příbuzných, za které se modlíme...“

Kniha se čte jedním dechem a docela se při ní i zasmějete. Žádné vážné povídání starého muže. Autorka v dotazech užívá pražskou hovorovou řeč. Pan Lukavský odpovídá krásnou, i když ne zcela spisovnou, češtinou. Vzpomínají spolu nejen na předky, dětství, přátele, hereckou dráhu, na epizody z jeho soukromého i divadelního života, ale i na rodinné příslušníky. Prostě na vše, na co si vzpomene zvědavá autorka. A dědeček vždy trpělivě odpovídá.

Klára Lukavská v předmluvě napsala: „Čtyřicet večerů, které jsme si s dědečkem během loňského roku vyhradili k povídání, nakonec

nejen prohloubilo naše kamarádství, ale dalo vzniknout i této knížce. Nejedná se o klasické novinářské interview; jsou to rozhovory s člověkem, který mě naučil zavazovat tkaničky, chovat se tiše v lese a číst poezii. Znamenala jsem je pro všechny, kdo mají rádi jméno Radovan Lukavský a kdo tuší, že ani on nenosí doma smoking - pro ty, kdo si umí představit laskavého a veselého pána v dávném pleteném svetru, jak usedá do svého oblíbeného ušáku, aby vyprávěl jim i své vnučce. Češtinou krásnou, ale ne spisovnou. Možná tím spíše stojí za to dozvědět se, co všechno nám řekl.“

Režisér František Filip, dlouholetý spolupracovník a přítel o něm napsal: „S Radovanem Lukavským jsem spolupracoval na celé řadě televizních projektů. Poznal jsem ho jako osobnost, která nepodléhá proměnám bláznivých časů, a právě proto zůstává po dlouhá desetiletí hvězdou první velikosti.“

Doporučuji tuto hodnotnou knihu všem, aby si ji přečetli. Vydalo ji Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří koncem roku 2004.

(js)

SVĚTCI V PRANOSTIKÁCH - DUBEN

Panská láska a dubnový sníh za mnoho nestojí.

Mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň.

V dubnu hrom - nebojí se strom.

Jaký duben - takový říjen.

1. Prší-li na „svatého Apríla“, bývá mokrý máj.

24. Jiří a Marek - mrazem nás zalek’.

Mrazy neuškodí, co po Jiřím chodí.

Před Jiřím mokrý, po něm mokrý.

Jasný Jiří - pěkný podzimek.

25. Potí-li se Dominik, bude Marek ještě v kožiše.

Na svatého Marka deštivo, sedm týdnů blátivo.

28. Mrzne-li na svatého Vitala, mrzne ještě 40 dní.

Dětské výroky:

..., Tak copak si dáme v pátek k obědu ?“
ptá se maminka dětí. „Dáme si půst ?“
„Ne, já ho nechci !“ odmítá klouček.
„Ten mě nechutná a navíc jsem ho nikdy nejed.“

ŽIV BUĎ NA SMRTÍ SLAVNÝ VÍTEZ

Pro většinu dnešních lidí jsou Velikonoce pouhými bezobsažnými svátky jara. Pro nás křesťany jsou Velikonoce svátky života a naděje v těla vzkříšení. Tak jako se každého jara probouzí příroda k novému životu a růstu, tak by s každými Velikonocemi měla růst a zkvalitňovat se i naše víra. Její obsah by měl být vyplněn skutky lásky a milosrdenství a obětmi za hříchy dnešní zmaterializované, konzumní společnosti. Hutná slova o víře a Bohu, vyžadují i hutné skutky. V hluku dnešního světa zaniká i silné Boží slovo. Tak ve své básnické tvorbě s velikonoční tematikou hutnými slovy hovoří i lékař - básník MUDr. Alois Volkman (* 1937).

(js)

Téma vzdáleně velikonoční

Lidé žijící z povrchu z vnějšku ze skořápky sledují vnější ukazatele podél všech životů.

Jakkoli své skořápky pěstují věncí pulírují vnitřek mají vyfouknutý. Nic životodárného se nemůže z nich vyklubat.

Kdyby tyhle kraslice nebyly alespoň dávány za vzor celým snůškám čerstvých prvotřídních vajec.

Modlitba kajičná

Stydím se Pane
jít Ti na oči.
Své oči prosebné
k Tobě pozvedat.

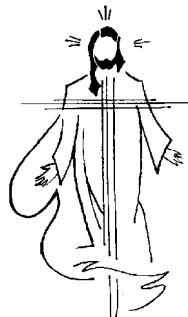
A přitom nechci
sejít Ti z očí
když už scházím
svěhlavě z Tvých cest.

Bez vůle Tvé
nesejde ani vlas
z mé hlavy.

Stydím se Pane
Zmrtvýchvstalý
jít Ti na oči.
Tvé smilování přece
nemůže být nekonečné
jako moje hříšnost?

Velikonoční zápas

Intervize zařadila
přímý přenos
velkopátečního utkání
o pohár hořkosti
až do dna
v dramatickém zápase
s nejobávanější soupeřkou.
Přes porážku
v tomto střetnutí
je absolutním vítězem
Zmrtvýchvstalý.

Počítání

V životě si vystačím ažaž.
Umím si věci spočítat.
bez Tebe Pane.

Až jsi mi dokázal
jak málo stačí
abych si nevystačil
a musel začít
s Tebou počítat.
K základům těchto počtů
dospíváme
až po tolikerém
přepočítání se.
Ve svých výsledcích
chybu na chybě.
Až nevíme jak dál
a nemá kdo napovědět.

Pane při svém zkoušení
zasedl sis na mě...
Anebo mě chceš naučit
vydávat správný počet?

OHLÉDNUTÍ ZA ODMÍTNUTÝM ZÁKONEM O ZÁKAZU POTRATŮ

Konečně se ve společnosti prolomily ledy. Zmizelo tabu umělých potratů, o nichž se díky odvážnému a statečnému poslanci KDU-ČSL, panu JUDr. Jiřímu Karasovi, začalo veřejně hovořit a diskutovat v médiích. Pravda, většinou nesouhlasně se zdůvodňováním „práva žen na vlastní tělo“. Tato lživá formulace, stejně jako matoucí termín „přerušené těhotenství“ a celý potratový zákon, také přežily z dob minulé totality. Je dokázané, že počaté dítě, v době umělého potratu, žije vlastní život pomocí svých orgánů v těle matky. Není to život matky, ale život lidského jedince s duší. Je hroznou skutečností, že dítě lze lehce zabít bez jakýchkoliv trestných následků, a to ve jménu krutého nelidského zákona. A my věřící, včetně našeho episkopátu, spíše mlčíme. I křesťanská média jsou jaksi shovívavá k umělým potratům. Dokazují to strohé zprávičky o akcích, které koná HPŽ a čas od času se tímto tématem zabývají. Kdysi platilo pořekadlo, že mlčení je souhlas.

„Zelení“ tvrdě bojují za životy zvířat a slušné zacházení s nimi. Naše společnost neprotestuje, ale vítá to. Protestuje-li však někdo za ochranu životů dětí v prenatálním věku (viz statečný pravoslavný kněz Pavlík a společnost „Hnutí pro život“- HPŽ) celá společnost je na nohou, bije na poplach, média řvou o jakémási právu žen a protiprávním jednání a hrozí soudy. Uvědomíme-li si tuto zvrácenost a otupělost společnosti vůči lidskému životu, dojdeme k tomu, že se možná dožijeme doby, kdy naše společnost bude beztrestně zabíjet staré, nemocné a postižené lidi. Chystaný zákon o eutanázii tomu připravuje cestu. Tato celosvětová protilidská legislativa je příčinou vymírání mnohých národů. A pak bude moci euroamerickou civilizaci lehce převálcovat vítální a expanzivní islám.

Do Parlamentu byl loni předložen návrh na úpravu (omezení, později úplný zákaz) zákona o umělých potratech. I když neprošel (komunisté a liberální poslanci a někteří, bohužel, i liberální křesťanští demokraté, zákon nepodpořili), nebyla jeho předloha a diskuse kolem něho zbytečná. Společnost si konečně začíná uvědomovat, že potraty jsou společenské zlo a jsou zcela negativním řešením nechtěného těhotenství. Doufejme, že snad přijde další upravená předloha zákona o zákazu umělých potratů. Opět o něm bude veřejná diskuse a polemiky, které osloví další část občanů a zákonodárců ve prospěch ochrany nenarozeného života a zákazu umělých potratů a posune vědomí společnosti ve prospěch ochrany nenarozeného života. Vždyť komunisty vydaný „potratový zákon“ odporuje i naší polistopadové ústavě, v jejíž jedné preambuli se říká, že „život člověka je hoden ochrany od početí až do přirozené smrti.“

Možná někteří věřící nevědí, že v souvislosti se snahou o zákonnou ochranu nenarozeného života, vyhlásilo celosvětové „Hnutí pro život“ každoročně 25. března Dnem nenarozeného života. (Ten den církev slaví Zvěstování Panně Marii a početí Ježíše Krista.) Nejblíže sobotu k tomuto datu se již po několik let konají „Pochody pro život“ za obměkčení srdcí zákonodárců a za obrácení našeho národa od tohoto zla. Z počátku pražský pochod z našich biskupů podporoval pouze náš královéhradecký arcibiskup Karel Otčenášek. Loni se pochodu zúčastnil již náš diecézní biskup Dominik Duka. Zdá se, že i naši biskupové začínají chápat, že nelze být v pozici „mrtvého brouka“ k této potratové problematice. Nepochopitelné ovšem je, že kardinál Vlk nedoporučil (nebo snad zakázal?) před „pochodem za život“ v kostele Panny Marie před Týnem mši sv. za nenarozené děti, usmrčené umělým potratem. Tento arcibiskupův postoj se zdá být poněkud podivný.

V informačním oběžníku HPŽ č. 1/2004 byl uveřejněn článek od **ing. P. Mareše** v souvislosti s předkládaným zákonem o zákazu potratů. Je vhodný k přemýšlení o tomto tématu. Zde jej s dovolením HŽP přetiskují i v našem Poutníku a předpokládám, že osloví i naše čtenáře.

Koho dráždí zákazy?

Jsou lidé, kteří dostávají kopřivku, když slyší slovo „zákaz“. Zákaz nic neřeší! Zakázané ovoce nejvíc chutná! Zákaz podpoří potratovou turistiku, zažene potratáře do illegality! Zákaz je omezování svobody člověka! Prostě cokoli jiného, jen to, prosím, nezakazujte!

Ten postoj má ze všeho nejvíc připomíná pubertáka, který si potřebuje dokázat, že už je opravdu dospělý a nikdo mu nemá co přikazovat a zakazovat. Ovšemže se mylí, stejně jako všichni ti zásadní odpůrci zákonů. Stačí vyjít do ulic a hned na zákazy narazíte: zákaz parkování, zákaz zastavení, zákaz vjezdu - je třeba pokračovat? Zákazy a příkazy jsou prostě nezbytné, bez nich by byl chaos na ulicích i v životě.

Zákaz potratů samozřejmě potraty nevymýtí, stejně jako zákaz parkování nevymýtí neukázněné řidiče. Podstatné je na něm něco jiného: jednoznačný projev vůle společnosti, že něco nechce. Chceme zabíjet nenarozené děti, nebo nechceme? Chceme, aby si děti ničily zdraví kouřením, nebo nechceme? Chceme, aby propadly drogám, nebo to nechceme? Zákon je vyjádřením společné vůle. Zákaz potratů (podobně i eutanázie) není principiálně ničím jiným, než např. zákaz prodeje cigaret a alkoholu mladistvým, o jehož nezbytnosti nepochybují ani ti nejhalasnější zastánci lidských práv a svobod. Proto je nesporné, že pokud se shodujeme v přání potraty omezit, je k tomu jejich zákaz také zásadně zcela přijatelným a přiměřeným prostředkem. Nikoli ovšem všelékem.

Tak jako vychovávat děti k dodržování dopravních předpisů od malička, je lepší, než spoléhat na masné pokuty v dospělosti, musí se i učta k životu pěstovat už od početí, musí se změnit celkové mravní klima společnosti. Jak si zodpovíme, že mnohonásobného vraha před trestem smrti chrání zákon, kdežto nenarozené dítě lze usmrtit beztržně? Dokud bude vládnout tato dvojí morálka, dokud něco takového bude principiálně přijatelné, musíme se každý obávat, že ani před naším životem se jednou někdo nezastaví. Maximálně patnáct let někomu za to riziko může stát.

Ostatně ti dostatečně „mohovití“, majetní a bezohlední si vždycky najdou cestu, jak si zákon ohnout ve svůj prospěch. To tu bylo odjakživa a vždycky to tak bude. Děje se to i na silnicích: kdo má známosti, kdo má dost peněz na pokuty, může si jezdit, jako by žádná dopravní vyhláška neexistovala. Což ovšem není důvod k jejímu zrušení, jak by nám kdosi rád namluvil.

Postní doba je zvláště příhodná pro přímlyvy, modlitby a oběti za počaté a nenarozené děti, kterým hrozí potrat Vždyť náš Pán se obětoval i za tyto děti. Napadá mě hrozná otázka, co by bylo s lidstvem, kdyby se byl Pán Ježíš nenarodil, ale byl potracen? Hrozný pomýšlení a domýšlení!

Modlitba za nenarozené děti

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, na přímlyvu Tvé matky Panny Marie, která Tě s láskou nosila pod srdcem a svatého Josefa, muže pevné víry, který vám oběma byl statečným ochráncem, vyslyš prosby za ochranu života nenarozených dětí, kterým hrozí zabití v lůně jejich matek. Uděl těmto rodičům milost, aby poznali krutost svého záměru a nezabýjeli bezbranný život. Dej jim odvahu čestně přijmout jejich zodpovědnost za život svých dětí.

Bože, Otče všech lidí, Pane života, odpusť nám naši lhovost k různým formám ničení Tvého díla stvoření. Prosíme Tě, dej nám milost, abychom dokázali bránit lidský život od početí do

přirozené smrti, pomáhali potřebným a z ran Tvého Syna čerpali sílu k zápasu za život podle Tvé svaté vůle. Amen. (Doporučuje se připojit „Pod ochranu Tvou...“)

Vývoj člověka

První měsíc:

Spojením vajíčka a spermie vznikne nová buňka. Ta obsahuje všechny informace pro každý detail lidského vývoje. Oplozené vajíčko se během zhruba 24 hod. rozdělí a další dělení potom pravidelně následují v několika intervalech. Embryo doputuje do dělohy ve stáří 7 - 8 dnů, a v té době je tvoří cca 100 buněk.

20. dne vývoje jsou vytvořeny základy mozku, míchy a nervových uzlin. 21. - 22. dne začne fungovat srdce. Ve 28. dnu jsou založeny základy obratlů, lebečních kostí, svalů a začínají být zřetelné základy očí, uší, rukou a nohou. Embryo staré pouhý měsíc je zhruba 10 000 krát větší než původní oplozené vajíčko.

Druhý měsíc:

40. dne vývoje začínají být zřetelné prsty na končetinách a je možné zaznamenat mozkové vlny. Mozek kontroluje na 40 základních kosterních svalů, nervy prorůstají do základů vnitřních orgánů. Formují se čelisti se základy zubů. Koncem druhého měsíce žaludek vytváří žaludeční šťávy a začínají fungovat ledviny.

Třetí měsíc:

Na kůži jsou s konečnou platností vytvořeny papilární linie, podmiňující jedinečné otisky prstů. Dítě nyní spí, budí se, živě reaguje na vnější podněty a pohybuje se. Kdyby se někdo dotkl jeho dlaně, sevře ruku v pěst. Koncem dvacátého týdne již fungují všechny orgány a orgánové systémy. V dalším období plod vlastně již jenom roste.

Čtvrtý měsíc:

Koncem měsíce (v 16. týdnu) dítě měří asi 14 cm a váží okolo 200 gramů. Dítě slyší. Bylo prokázáno, že vnímá matčin hlas a tlukot jejího srdce, ale i vnější zvuky. Pupečník, spojující dítě s placentou, je malý technický a biologický zázrak, který přepraví denně 284 litrů krve. Dítě již nejen zcela vyplnilo děložní dutinu, ale začalo rozpínat dělohu natolik, že matka začíná vnímat jeho pohyby.

Pátý měsíc:

Uplynula polovina těhotenství. Dítě měří 20 cm a váží okolo 450 gramů. Zazní-li zvláště silný nebo znepokojující zvuk, dítě na něj reaguje rychlým pohybem. Lékařská technologie již umožňuje přežít dětí předčasně narozených v tomto stadiu. Mozek dítěte již má tolik buněk, kolik jich bude mít při porodu. Dítě využívá čtyři smysly: zrak, sluch, chuť a hmat.

Osmý a devátý měsíc:

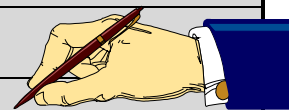
Do podkožního vaziva se začíná ukládat tuk jako izolace i jako zásoba energie. Plynule se zvyšuje tvorba protilátek. Dítě za den spolyká čtyři litry amniotické tekutiny - pokud je sladká i více. Často mívá škytavku. Po uplynutí devíti měsíců probíhá porod. Pak ještě devět měsíců po porodu pokračuje dělení mozkových buněk a dozrávají smyslové orgány. Odhaduje se, že do dospělosti se dělí na 45 generačních buněk, z toho 41 v děloze a v průběhu dětství a puberty zbývající 4 buňky.

Tuto stať o vývoji lidského jedince Doc. MUDr. Petra Hacha, CSc., přednosty Histologického a embryologického ústavu při 1. lékařské fakultě UK v Praze uveřejnilo „Hnutí pro život“ v Mezinárodním reportu č. 2/2000.

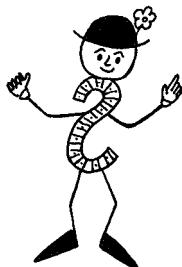
KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pozor změna Út 29.3. – 16.30 hod	Posezení žen při kávě na faře v Dolní Čermné
Pá 1.4. – 19.00 hod.	Koncert skupiny Žalman a spol. Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Čt 21.4. – 19.30 hod.	Kousek nebe - ČR Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 24.4. – 9.00 hod.	Memoriál Q. Štěpánka – 58. ročník Účinkují: R.Andršt – kontrabas, M. Výborná – klavír, A. Faltusová – klavír Na Maláku v Jablonném nad Orlicí

PRO DĚTI

ALELUJA! PÁN JEŽÍŠ SLAVNĚ VSTAL Z MRTVÝCH!
NAVŽDY PŘEMOHL SMRT A ZÍSKAL TAK PRO NÁS ŽIVOT VĚČNÝ!

Stromy

Neumím si představit, že by tu s námi nebyly. Člověk jejich přítomnost považuje v našich podmínkách za naprosto přirozenou. Ale ve všech zemí tomu tak není. Někde je stromů velice málo a jsou vzácné. My si většinou určitého stromu více všimneme až ve chvíli, kdy mu jde o život a má být pokácen. Najednou vidíme tloušťku kmene, obrovskou výšku celého stromu, jeho rozložitou korunu...

Proč si zrovna dnes začínáme povídat o stromech? Je to prosté a hned se nám to objasní. Chceme se totiž dostat k samému jádru Velikonoc. A tím je kříž. Kříž - připomíná nám Ježíše Krista ukřižovaného, ale i zmrtvýchvstalého. Proto je kříž také znamením života, nebo lze říci, že **kříž je stromem života**. To symbolizuje dnešní velký obrázek.

Stejně tak pevně jako je strom držen kořeny, stojí pevně i kříž. Jeho ramena se rozpažují jako silné větve stromu, které nesou rozložitou korunu. Ta dovede poskytnout blahodárný stín v horkém létu, je tím nejlepším pódiem pro velký ptačí sbor a nebo jen tak příjemně lahodí oku svou krásou barev. I kříž nese svoji korunu. Měla být označením krále, ale je trnová. Budí posměch a navíc trny působí na hlavě obrovskou bolest. Její role se ale poněkud změní po zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Najednou to už není koruna bolesti, ale stává se korunou slávy a vítězství nad smrtí.

A v tomto okamžiku se dostáváme k prvnímu úkolu pro vás nejmenší. To, co jsme si právě povídali, si můžete znázornit do obrázku a to tak, že na konce trnů namalujete malé kytičky a korunu pěkně ozdobíte. Mohou to být právě ty z kříže, které vaše ruce jakoby „přenesou“ na korunu. Kytičky jsou důležité i ve druhém úkolu. Vedle každé z 19 kytiček stojí dvě písmena, z každé strany vždy jedno. Když je začnete číst úplně nahoře na vrcholu kříže a budete pokračovat ve směru hodinových ručiček po jeho celém obvodu, pak se z řady 38 písmen dozvíte něco velmi důležitého.

Na vás starší dnes čeká také úkol s tajenkou. I když to na první pohled vypadá, že půjde o osmisměrku, není to pravda. Řešení bude vyžadovat trochu trpělivosti, soustředěnost a pečlivost.

Věta z úvodu stránky nám chce připomenout... (tajenka). A tu zjistíte následovně. Začnete vyškrtávat jednotlivá písmena podle přiloženého klíče. Jsou v něm písmena s jejich pořadovými čísly, která ponecháte a nebudete je škrtnat. Jako příklad si uvedeme hned první písmeno A - 3, což znamená, že vyškrtnete první i druhé nalezené A a ponecháte až třetí. Postupujte zleva doprava a shora dolů po jednotlivých řádcích. Až projdete všechna písmena abecedy a zůstanou vám v obrázku nevyškrtnutá písmena, stačí je jenom postupně přečíst a dozvíte se tajenku. A ještě jednu poznámku na závěr. Pozor (!!) na úkol menších dětí, jejich písmena vás mohou mást, ale do vašeho úkolu nepatří!

A (Á) 3., 7., 9., 12., 15.

C 2.

Č 1.

D 3.

E (Ě) 2., 4., 7., 9., 11.

H 2.

I (Í) 1., 4., 6., 9.

K 3., 5.

L 1., 3., 5. 9., 10.

M 5., 6.

N 3., 7., 8., 10., 13., 14., 16.

O 1., 4., 7., 10., 12., 15., 17.

P 4.

S 3., 5., 7., 9.

T 2., 7., 10.

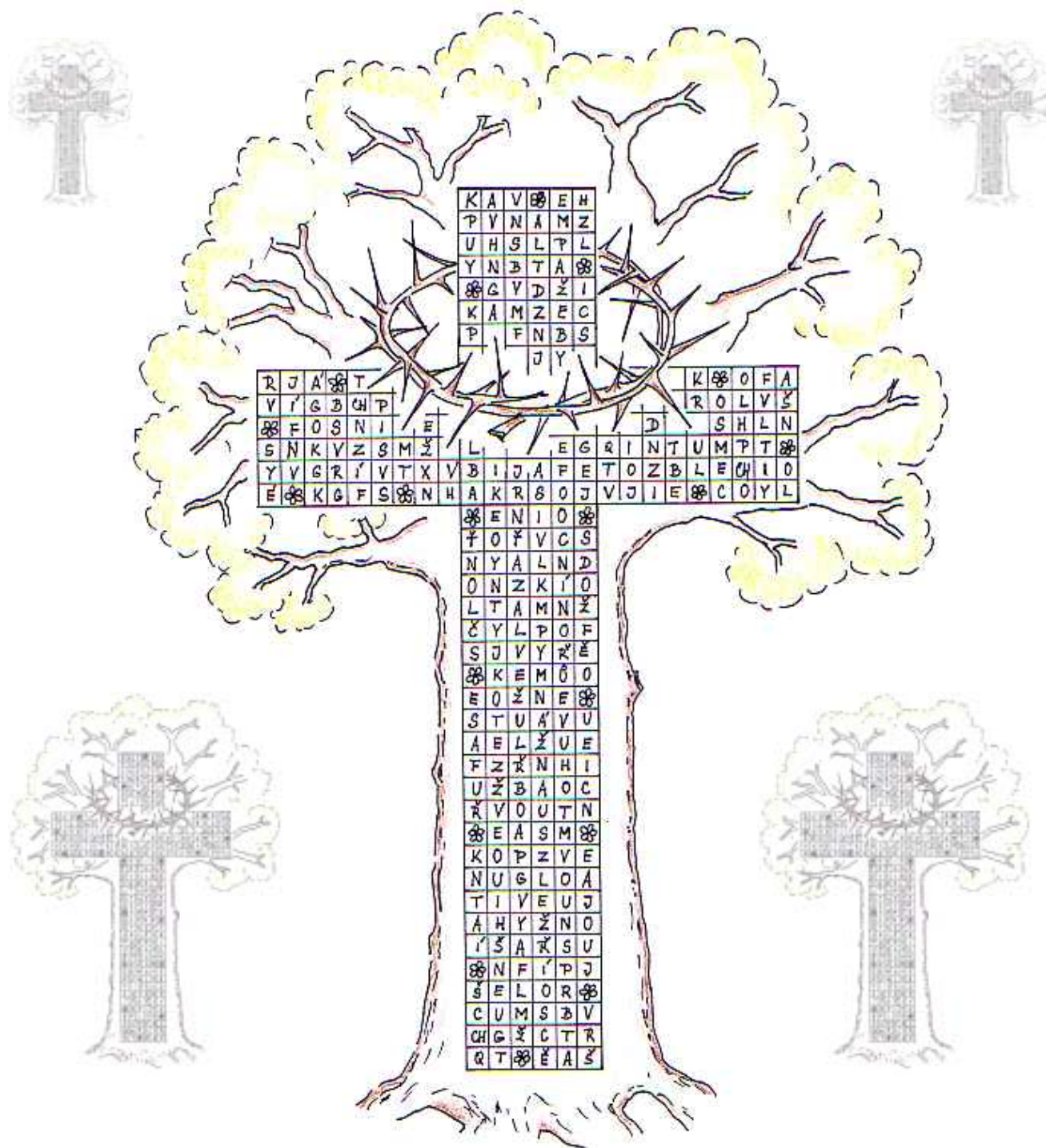
U 3., 7., 9., 11.

V 2., 5., 7., 10., 12., 14.

Z 6., 7.

Ž 3., 4., 7.

(Otazníček)

Řešení z minulého Poutníka:

Písmena z kaktusu: Dobře prožítý půst nás připraví na Velikonoce!

Úplné citace zněly: Gn 7, 17; Ex 34, 28; Nu 14, 33; Lk 4,2; Sk 1, 3.

Tedy: ciferné součty 17 => 8, 28 => 10, 33 => 6, celkový součet: 8 + 10 + 6 + 2 + 3 = 29

Poznámka: I když v 7. kapitole 1. knihy Mojžíšovi se 40 objeví již ve 4. verši, kde Bůh varuje a ve 12. verši popisujícím lijavec, měl být vybrán až 17. verš, který přesně říká skutečnost, že potopa trvala 70 dní.

(EJ)

K ZAMYŠLENÍ

Na svém Synu jsi nám ukázal, jak se máme chovat jeden k druhému. Byl člověk jako my. Ukazuje nám, že jsme zde jeden pro druhého, zvláště pro lidi v nouzi.

Muž a žena, rodiče a děti, sousedé a spolupracovníci, bratr a sestra, přítel a přítelkyně, vzorný žák a spolužák – ti všichni jsou na sebe odkázáni a patří k sobě.

Uchraň mne od toho, abych dbal jen o sebe. Dej, abych nepotlačoval to, co vím o bídě druhých, abych se nezastavoval u nedostatečností, ale za problematickou vnější podobou viděl člověka, který je stejně jako já stvořen k Tvému obrazu. Každý den otvíraj mé oči, srdce a ruce pro nouzi kolem mne, ve světě, všude, kde k Tobě křičí bída.

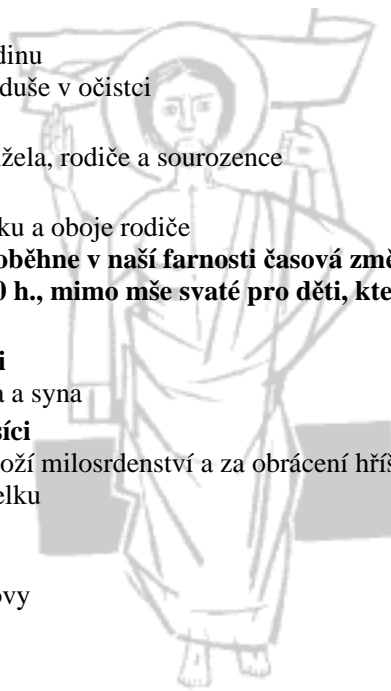

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Boží hod velikonoční
27. března 2005
13. týden / 2005

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 28. března - pondělí**   **Pondělí v oktávu velikonočním**
7.30 Dolní Čermná – za Cyrila Vrátu a celou rodinu
9.00 Petrovice – za rodinu Vondrovu, Junkovu a duše v očistci
- 30. března - středa**   **Středa v oktávu velikonočním**
19.00 Dolní Čermná – za Marii Betlachovou, manžela, rodiče a sourozence
- 31. března - čtvrtek**   **Čtvrtek v oktávu velikonočním**
6.45 Dolní Čermná – za Štěpána Killera, manželku a oboje rodiče
- Upozorňujeme, že vzhledem k nastoupení letního času od neděle 27. března t.r. proběhne v naší farnosti časová změna bohoslužeb. Večerní mše svaté ve všedních dnech a v sobotu budou začínat v 19.00 h., mimo mše svaté pro děti, která bude začínat v 18.00 h.**
- 1. dubna - pátek**   **Pátek v oktávu velikonočním, první pátek v měsíci**
19.00 Dolní Čermná – za Annu Faitovou, manželka a syna
- 2. dubna - sobota**   **Sobota v oktávu velikonočním, první sobota v měsíci**
6.45 Dolní Čermná – za všechny, kteří vzývají Boží milosrdenství a za obrácení hříšníků
19.00 Verměřovice – za Jaroslava Mačáta a manželku
- 3. dubna - neděle – 2. neděle velikonoční – Božího milosrdenství**
Dolní Čermná - 7.30 h. – za Ottu Cejnara, rodiče a sestry
Petrovice - 9.00 h. – za Jiřího Vágnera a Emila a Růženu Benešovy
Dolní Čermná - 10.30 h. – za farníky

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: v pátek od 17.30 h. – do 18.30 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

AKCE VE FARNOSTI:

Akce	den	Datum	hodina	místo
Dětské klubíčko	čtvrtek	31. 3.	9.00 – 11.00	fara Dolní Čermná
návštěva starších a nemocných	čtvrtek	31. 3.	dopoledne	Dolní Čermná
farníků před prvním pátkem v měsíci	pátek	1. 4.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	1. 4.	17.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná
biblická hodina	sobota	2. 4.	20.15 h..	fara Dolní Čermná

(Pa)

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Duben 2005				
3.4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	Macháčkovi st.55
			10.30	Macháčkovi ml.55
10.4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30	p. Havlová 247
			10.30	Dostálovi 293
17.4.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30	Vávrovi 270
			10.30	Hubálkovi 61
24.4.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30	Bednářovi 285

Květen 2005				
1.5.	Ne	6. neděle velikonoční	7.30	Matějkovi 58
			16.00	Klekarovi ml. 292
5.5.	Čt	Nanebevstoupení Páně	19.00	Marešovi 408
8.5.	Ne	7. neděle velikonoční	7.30	Řehákovi 283
			16.00	Jansovi 65
15.5.	Ne	Seslání Ducha Svatého	7.30	Klekarovi 292
			16.00	Hejlovi 232
22.5.	Ne	Nejsvětější Trojice	7.30	Venclovi 288
			16.00	Macháčkovi Z,M 55
26.5.	Ne	Tělo a Krev Páně	19.00	Filipovi 67
29.5.	Ne	9. neděle v mezidobí	7.30	Vránovi 18
			16.00	Režný 403

POUTNÍK, DUBEN 2005

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **10. dubna 2005**, Poutník vyjde **1 května 2005**

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.